

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců Mgr. et Ing. et. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **Statutárního města Brna, Městské části Brno – střed**, se sídlem Brno, Dominikánská 2/264, zastoupené JUDr. Milošem Jedličkou, advokátem se sídlem v Brně, Rašínova 2, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže** se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.2.2005, č.j. 2 R 42 / 01 / 04 – Hr **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení 7.414,50,-Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Miloše Jedličky, advokáta se sídlem v Brně, Rašínova 2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 8.4.2005 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2005, č.j. 2R 42/01/04-Hr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.9.2001, č.j. S 166/01-

151/3700/01-MO. Žalobce uvedl, že dne 7.2.2005 vydal pod číslem jednacím 2R 42/01/04-Hr předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 166/01-151/3700/01-MO ze dne 13.zář 2001 a současně tak zamítl rozklad podaný proti uvedenému rozhodnutí žalobcem (dále jen "Rozhodnutí"). Rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 300.000,- Kč. Předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11.února 2005, čímž nabylo právní moci. Poněvadž ve smyslu ustanovení § 61, odst. 2 zákona č.71/1967 Sb. se proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jako vedoucího ústředního orgánu státní správy, již nelze odvolat, vyčerpal tímto žalobce možné řádné opravné prostředky a nezbylo mu, než se obrátit na zdejší soud s žalobou proti rozhodnutí státního orgánu. Žalobce napadá Rozhodnutí v celém jeho rozsahu, neboť žalovaný při vydání rozhodnutí postupoval a rozhodl v rozporu se zákonem, jak je uváděno dále. Žalobce považuje za potřebné na tomto místě upozornit, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno mimo jiné na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2004 vydaného pod číslem jednacím 2 A 6/2002, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2 R 42/01 - Hr ze dne 6.2.2002.

Žalobce především uplatňuje námitku promlčení, neboť má za to, že v okamžiku vydání Rozhodnutí již uplynula lhůta k uložení pokuty ve smyslu zákona č.199/ 1994 Sb. ve znění platném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Dle příslušných ustanovení citovaného zákona pak bylo možno pokutu uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se orgán dohledu dozvěděl, že zadavatel porušil ustanovení zákona, nejpozději však do tří let ode dne, kdy došlo k tomuto porušení. Jak sám žalovaný uvádí ve svém rozhodnutí č.j. S 166/01-151/3700/01-MO ze dne 13.zář 2001, na jeho straně 12, dozvěděl se o porušení zákona dne 24.5.2001 na základě kontroly provedené pracovníky orgánu dohledu. Dne 25.5.2001 tak počala běžet jednoletá lhůta k uložení pokuty. Dne 8.4.2002 bylo zahájeno řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2 R 42/01 - Hr ze dne 6.2.2002 a ve smyslu ustanovení § 41 soudního řádu správního došlo k zastavení běhu předmětné lhůty. Uvedené soudní řízení skončilo dnem nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2004 č.j. 2 A 6/2002, k čemuž došlo okamžikem doručení tohoto rozsudku účastníkům. Žalobci byl tento rozsudek doručen 9.12.2004.

Od 25.5.2001 do 8.4.2002 uplynulo ze lhůty 379 dní, od 9.12.2004 do dne vydání Rozhodnutí, tedy do 7.2.2005, uplynulo 61 dní. Ode dne, kdy se žalovaný dozvěděl, že žalobce porušil ustanovení zákona č.199/1994 Sb., do dne vydání Rozhodnutí tak uplynulo celkem 379 dní, tedy více než jeden rok.

Žalobce však má nadále za to, že žalovaný rozhodl v rozporu s ust. § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, dle kterého musí být rozhodnutí správního úřadu mimo jiné v souladu se zákony. Právní závěr žalovaného jde nad rámec zákona a stanovuje žalobci povinnosti, které mu ze zákona nevyplývají. Ust. § 68 odst. 1 zákona stanoví, že „veškeré úkony zadavatelů a uchazečů učiněné dle tohoto zákona, s výjimkou postupu dle § 49a a § 49b, musí mít písemnou formu“. Domníváme se, že při výkladu pojmu "úkon", který je obsažen v citovaném ustanovení, musíme nutně vyjít z definice právního úkonu, která je v českém právním řádu obsažena v ustanovení §34 občanského zákoníku, kde jsou právnímu úkonu přisouzeny čtyři pojmové znaky: projev vůle, zaměření projevu vůle, uznání projevu vůle

právním řádem a nastoupení následků, které jednající svým projevem vůle zamýšlel vyvolat. Máme za to, že "průběh a výsledek hodnocení nabídek" není právním úkonem ve výše uvedeném smyslu a nemohou s ním být spojovány případné právní následky předpokládané zákonem. Z textu zákona, jeho ustanovení § 49 odst. 4, nesporně vyplývá, že právním úkonem ve výše uvedeném smyslu je oznámení uchazečům o výběru nejvhodnější nabídky a pouze s tímto právním úkonem zákon spojuje vznik práva povinností účastníků. Tento právní úkon žalobce řádně učinil a správní orgán zde neshledal žádné vady. Žalobce považuje za nutné na tomto místě zdůraznit, že proces hodnocení nabídek předmětné zákonné ustanovení specifikuje pouze jedinou větou, a to "Při hodnocení nabídek postupuje zadavatel též podle §11 a 36 zákona", přičemž §11 specifikuje možnosti zvýhodnění některých uchazečů o veřejnou zakázku a § 36 specifikuje postup při nabídce mimořádně nízké nabídkové ceny. Našemu výše uvedenému právnímu názoru svědčí dále skutečnost, že ustanovení §68 zákona je v zákoně podřazeno pod pojem "Vzájemný styk mezi zadavatelem a uchazeči" z čehož vyplývá, že musí jít o právní úkony naplňující pojmové znaky právního úkonu výše uvedené. Domníváme se proto, že správní orgán vyložil povinnosti žalobce nad rámec zákona a za to uložil sankci. Proto jeho rozhodnutí považujeme za nesprávné a nemající oporu v zákoně.

O správnosti právního názoru žalobce, že z textu zákona nelze dovést údajnou povinnost žalobce vyhotovovat písemný záznam o hodnocení a zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, svědčí i následující argument. Jak již bylo uvedeno výše, dovozuje žalovaný citovanou údajnou povinnost z ust. § 68 odst. 1 zákona, dle kterého „veškeré úkony zadavatelů a uchazečů učiněné dle tohoto zákona, s výjimkou postupu dle § 49a a § 49b, musí mít písemnou formu“. Tento svůj právní názor považuje žalovaný za tak zřejmý, že neexistenci písemného záznamu považuje „za jedno z nejzávažnějších porušení zákona“. Vyplývá-li údajná povinnost z textu zákona skutečně tak nepochybně, zůstává otázkou, proč zákonodárce považoval za nutné vtělit totožnou povinnost do zákona o zadávání veřejných zakázek prostřednictvím novely provedené zákonem č. 28/2000 Sb., která byla účinná až od 1.6.2000, tedy ne v době zadání předmětných veřejných zakázek. Teprve touto novelou bylo totiž do zákona o zadávání veřejných zakázek vtěleno ust. § 49, odst. 10, které stanovuje povinnost zadavatele pořádit „záznam o posouzení a hodnocení nabídek, ve kterém uvede popis hodnocení a zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky.“ V důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona, která je obsažena ve sněmovním tisku č. 152 z roku 1999, je nutnost novelizace zdůvodněna takto: „K bodům 41-43 (§ 49)...Současné znění § 49 odst. 4-8 (tedy ustanovení specifikující mimo jiné proces hodnocení nabídek) se jeví jako nevyhovující, neboť je nejednoznačné a umožňuje různý výklad. Z tohoto důvodu došlo k přeformulování těchto ustanovení. Nová úprava přesněji stanoví povinnosti zadavatelů. ...Přesněji se vymezuje hodnocení nabídek a stanoví se povinnost hodnocení písemně doložit, aby bylo přezkoumatelné orgánem dohledu.

Žalobce se dále domnívá, že zákonnou oporu postrádá právní názor žalovaného vyjádřený v Rozhodnutí, když spatřuje v případě veřejných soutěží pod písmeny a), b), c), d), e), f) pochybení žalobce při posuzování nabídek v tom, že žalobce nehodnotil nabídky podle jednotlivých kritérií s rozlišením stupně jejich významu, jak předpokládá ust. § 49 ve spojení s § 6 odst. 3 zákona. Žalobce ve svých výzvách k podání nabídky ke všem předmětným veřejným soutěžím stanovil více kritérií hodnocení nabídek a tyto uvedl zřetelně v sestupném

pořadí podle stupně jim přisuzovaného významu, čímž, dle našeho názoru, učinil zákonu zadost. Na základě takto stanovených kritérií a jejich pořadí pak nabídky uchazečů také vyhodnotil. Zápisy o tom, byly jako důkaz žalovanému v rámci správního řízení předány. Podle našeho názoru žalobce postupoval v souladu s ust. § 49 ve spojení s § 6 odst. 3 zákona. Hodnocení nabídek provedl podle zadaných kritérií se zřetelem na pořadí jednotlivých kritérií podle jejich významu a o tom vyhotovil zápis, který v rámci správního řízení předložil žalovanému. Také na tomto místě uvádí, že pro obsah zápisu platí obdobně, jak uvedeno výše, neboť zákon ani v tomto případě nestanovuje formální obsah zápisu. Navíc každý právní úkon je třeba vykládat se zřetelem na jeho obsah v kontextu s ostatními skutečnostmi, a ne pouze z jeho formální podoby.

Pokud jde o veřejnou zakázku pod písmenem a), vytýká mu Rozhodnutí mimo jiné porušení ust. § 2g v návaznosti na ust. § 2 písm. g) zákona I., když zadavatel údajně nestanovil požadavek na zpracování nabídkové ceny a požadavek na dobu plnění veřejné zakázky, čímž uchazečům neposkytl souhrn údajů a informací nezbytných pro zpracování nabídky.

Žalobce stanovil ve výzvě k podání nabídek uchazečům mimo jiné povinnost navrhnout cenu za provedení předmětu veřejné zakázky položkově a současně podrobně uvedl rozsah a navrhovanou četnost jednotlivých úkonů zahrnutých do předmětu veřejné zakázky. Takový postup nepochybně stanovil pro všechny zájemce shodné požadavky, a je tedy v souladu s požadavkem § 49 odst.4 zákona 1. Dodejme, že takový postup bylo nutno zvolit v důsledku toho, že četnost jednotlivých úkonů (např. pokos silniční vegetace) závisí na vyšší moci a nelze ji tedy předem pevně stanovit. Domnívá se, že je zcela dostatečné a zřejmé zadání pro nabídku prací a služeb, je-li uveden rozsah, tj. výměra plochy, druh požadované práce (např. pokos silniční vegetace, podzimní výhrab silniční vegetace apod.), a navrhovaná četnost. Je zřejmé, že skutečné provádění těchto prací, tj. četnost, nelze při zadávání zakázky znát a proto jediným objektivním a možným způsobem je položková cena za jednotku, tj. ve výše uvedených případech za m². Žalobce má zato, že jeho postup byl v tomto případě správný, když stanovil požadavek nabídky za jednotkovou cenu, a to jak z hlediska objektivní, tak zejména z hlediska zásady ekonomického vynakládání veřejných finančních prostředků, neboť jen tento postup zaručuje, že v případě konkrétní zakázky bude zaplacená cena objektivně zjištěná dle skutečně provedených prací. Z povahy věci je nesporné, že takzvaná jednotková cena nepochybně splňuje požadavek na tzv. nabídkovou cenu ve smyslu ustanovení §2 písm. g) zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své žalobě především uplatňuje námitku promlčení, neboť má za to, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu již uplynula lhůta k uložení pokuty ve smyslu ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon").

K tomu uvádí, že dle názoru žalovaného byla lhůta ve smyslu ustanovení § 62 odst. 1 zákona zachována, neboť pro zachování předmětné lhůty postačí v příslušné lhůtě rozhodnout v prvním stupni. Požadavek, aby v předmětné lhůtě bylo pravomocně rozhodnuto nebo dokonce doručeno, by výrazně zkrátil lhůtu pro rozhodování správního orgánu, popřípadě navíc by právní moc závisela též na skutečnostech, které správní orgán nemůže ovlivnit. Rozhodnout ve lhůtě tedy nemůže znamenat nic jiného, než ve lhůtě rozhodnutí vydat, a je tak

rozhodné datum vydání rozhodnutí. Uložením pokuty je nutno proto rozumět v logice časové souslednosti vydání rozhodnutí v prvním stupni. Smyslem lhůt je totiž i ponechání dostatečného časového prostoru pro komplexní a spravedlivé posouzení věci. Tento právní názor žalovaného vychází mimo jiné z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.2.2002 č. j. 2A 11/2001, ale i z ustálené judikatury (rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2A 12/98, stanovisko Pléna Nejvyššího soudu ČR pod sp. značkou Rc 9/2000 a rozhodnutí Ústavního soudu ČR č. j. IV. ÚS 146/99). Žalobce jako zadavatel se zjištěných porušení zákona dopustil v období od 22.10.1999, kdy byla uzavřena smlouva o dílo na provedení předmětu plnění veřejné zakázky "zajištění čistoty a zimní údržby", a žalovaný se o porušení zákona dozvěděl na základě své kontroly ze dne 24.5.2001. Rozhodnutí žalovaného pak bylo v prvním stupni vydáno dne 13.9.2001, čímž byly jednoletá subjektivní lhůta i objektivní tříletá lhůta pro uložení sankce zachovány. Na tuto skutečnost pak následný průběh řízení o rozkladu či průběh řízení o podané správní žalobě nemá žádný vliv.

Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení původního rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6.2.2002 č. j. 2R 42/01- Hr z důvodů procesního pochybení. Jak konstatuje ve svém rozsudku ze dne 30.11.2004 č. j. 2A 6/2002, "z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů... Pokud správní orgán II. stupně provedl v rozkladovém řízení dokazování ohledně důkazů, předložených žalobcem dodatečně až v tomto řízení a výsledek jeho volného hodnocení je, že se jedná o důkazy nevěrohodné a nemající vliv na rozhodnutí, musí toto hodnocení pojmout do odůvodnění svého rozhodnutí (§ 47 odst. 3 správního řádu). Pokud tak neučiní, nelze chybějící hodnocení dokladů předložených v rozkladovém řízení žalobcem nahradit hodnocením, učiněným až ve vyjádření ke správní žalobě."

Na základě výroku rozsudku Nejvyššího správního soudu vydal předseda Úřadu nové rozhodnutí o rozkladu č. j. 2R 42/01104-Rer ze dne 7.2.2005, kterým vytýkané procesní pochybení napravil. K žalobcem dodatečně předloženým písemnostem uvádí, že v souladu s ustanovením § 34 odst. 5 správního řádu hodnotil všechny žalobcem předložené důkazy dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Po takto provedeném zhodnocení pak dopěl k závěru, že zadavatelem dodatečně předložené důkazy (dvě kopie zápisů zjednání komise) nemohou svou nevěrohodností přispět k nepochybnému závěru Úřadu o tom, že byly součástí zadávací dokumentace tak, jak to ukládá ustanovení § 64b zákona. Podle ustanovení § 64b zákona je zadavatel povinen archivovat po dobu pěti let dokumentaci o zadání veřejných zakázek, kterýžto požadavek konkretizuje základní zásady, na nichž zákon o zadávání veřejných zakázek spočívá, totiž zásadu transparentnosti zadávání veřejných zakázek a zásadu přezkoumatelnosti úkonů zadavatele při zadávání veřejných zakázek. Zadávací dokumentace tedy musí být archivována jako celek, aby z ní v rámci případného přezkumu ze strany žalovaného jako orgánu dohledu jednoznačně vyplynuly všechny úkony zadavatele a jejich soulad, případně ne soulad se zákonem. Právě tuto celistvost dokumentace o zadání veřejné zakázky žalobce jako zadavatel narušil, když předmětné dokumenty předložil až jako přílohu svého rozkladu ze dne 1.10.2001, přičemž je nedal k dispozici ani kontrolním pracovníkům žalovaného, kteří prováděli dne 8.6.2002 u zadavatele kontrolu postupů při zadávání veřejných zakázek, ani je nepředložil po zahájení správního řízení ve věci, ač byl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 14.8.2002 na

jejich absenci upozorněn. Předložené doklady svým zpracováním současně vzbuzují vážné pochybnosti o své autentičnosti, když jsou zpracovány na PC, ačkoliv ostatní listiny - součásti dokumentace, vznikající ve stejném období před i po dni datování předmětných listin a podepisované stejným pracovníkem zadavatele, jsou ještě zpracovány na elektrickém psacím stroji. Dále je potřeba zdůraznit, že ustanovení § 64b zákona ukládá zadavateli povinnost archivovat dokumentaci o zadání, tedy dokumentaci samu, a nikoliv její kopie, což znamená, že zadavatel byl povinen archivovat a na požádání Úřadu předložit originály jednotlivých listin, či jejich úředně ověřené kopie, které jediné lze postavit originálu na roveň, a nikoliv pouze jejich prosté kopie. Zadavatelem dodatečně předložené neověřené kopie dvou zápisů z jednání komise pro velké opravy proto z výše uvedených důvodů nelze připustit jako součást dokumentace o zadání, a tedy jako důkaz v rámci správního řízení. Originály těchto listin žalobce nedoložil ani na výzvu Vrchního soudu v Olomouci v rámci předchozího soudního řízení o správní žalobě. Námitka žalobce je proto v tomto bodě bezdůvodná.

Pro úplnost pak žalovaný uvádí, že při posuzování kopií předmětných zápisů přihlédl žalovaný též k tomu, že v souběžně vedeném správním řízení č.j. S 165/01-151, které bylo zahájeno na základě téže kontroly provedené u žalobce jako zadavatele dne 8.6.2002, pojal žalovaný vůči žalobci podezření na dodatečné pořizování dokladů svědčících o správnosti postupu žalobce jako zadavatele při zadávání veřejných zakázek. V této souvislosti podal žalovaný trestní oznámení na neznámého pachatele, na základě kterého dne 29.5.2002 vydala Policie ČR usnesení, kterým konstatovala zjevné nesrovnalosti při vkládání zápisů do vidimačnické knihy žalobce, avšak trestní řízení ve věci zneužití pravomoci veřejného činitele odložila s odůvodněním, že podezřelá osoba není veřejným činitelem.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního správního spisu k věci se vztahujícího. Jeho součástí jsou zejména napadená rozhodnutí a to rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. S 166/01-151/3700/01-MO ze dne 13.9.2001 a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2R 42/01-Hr ze dne 6.2.2002, dále vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení, rozklad žalobce včetně předložených příloh, dále kopie rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 A 6/2002-OL -96 ze dne 30.11.2004. Z uvedených důvodů navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“, § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom nařídil jednání vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Žaloba je důvodná.

Žalobce ve své žalobě především uplatňuje jako stěžejní žalobní námitku, námitku promlčení, neboť má za to, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu již uplynula lhůta k uložení pokuty ve smyslu ust. § 62 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“).

Podle ustanovení shora citovaného zákona § 62 odst. 1 věty druhé lze pokutu uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se orgán dohledu dozvěděl, že zadavatel porušil ustanovení tohoto zákona, nejpozději však do tří let ode dne, kdy došlo k tomuto porušení.

K této žalobní námitce je třeba uvést chronologický průběh předmětného správního řízení. Jak to vyplývá již z prvostupňového správního rozhodnutí, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se dne 24.5.2001 dozvěděl o porušení zákona ze strany žalobce a tedy 25.5.2001 začala běžet lhůta pro uložení případné pokuty. Dne 14.8.2001 vydal Úřad pro ochranu hospodářské soutěže oznámení o zahájení řízení, které bylo žalobci doručeno dne 16.8.2001. Ve věci pak následně rozhodl dne 13.9.2001. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal rozklad a předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl dne 6.2.2002 a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8.2.2002. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu tehdy k Vrchnímu soudu v Olomouci, o které později rozhodoval Nejvyšší správní soud a to tak, že rozsudkem ze dne 13.11.2004 napadené druhostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl doručen žalobci dne 9.12.2004. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže tedy znovu rozhodoval o věci a to dne 7.2.2005 s tím, že toto rozhodnutí nabylo právní moci 11.2.2005. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že lhůta pro uložení pokuty začala běžet dne 25.5.2001, tedy den po datu, kdy se o porušení zákona Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dozvěděl a běžela až do doby podání žaloby proti rozhodnutí předsedy úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, tedy do data 8.4.2002. V této době uběhlo celkem 319 dnů, tedy od tohoto data došlo k zastavení běhu předmětné lhůty dle § 41 s.ř.s. Předmětná lhůta neběžela až do doby, než bylo doručeno žalobci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy rozsudek ze dne 13.11.2004 a tento rozsudek byl doručen dne 9.12.2004. Od tohoto data opět začala znovu běžet lhůta pro uložení předmětné pokuty. Vzhledem k tomu, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu byla věc vrácena znovu předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení jmenovaný tedy znovu rozhodl a to dne 7.2.2005 s tím, že uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.2.2005. V tomto rozhodnutí opět potvrdil napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a podaný rozklad zamítl. Tím tedy potvrdil i uložení pokuty Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže žalobci ve výši 300 000,-Kč. Je tedy třeba uvést, že od doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu žalobci, tedy od data 9.12.2004 do nového rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, tedy do data 7.2.2005 uplynulo dalších 60 dnů. Pokud je sečtena uplynulá lhůta pro uložení pokuty a to 319 dnů a nově uplynulá lhůta pro uložení pokuty od 9.12.2004 do 7.2.2005 a to 60 dnů, jedná se tedy celkem o lhůtu 379 dní, která překročila více než jeden rok. V této souvislosti je třeba se pozastavit u vymezení subjektivní lhůty pro uložení pokuty Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže podle ust. § 62 odst. 1 věty druhé zákona. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že podle tohoto ustanovení byla lhůta zachována, neboť pro zachování předmětné lhůty postačí k příslušné lhůtě rozhodnout v prvním stupni. K této otázce, zda za časový moment uložení pokuty je nutno chápat již vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebo až nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, odkazuje Krajský soud na konstantní správní judikaturu, podle níž „uložením“ pokuty je teprve okamžik, kdy účastník řízení vznikne právní povinnost rozhodnutí se podrobit a pokutu zaplatit; ta nastává právní moci rozhodnutí o uložení pokuty, protože teprve tímto okamžikem je dotčena právní sféra delikventa. Smyslem této zákonné úpravy je totiž stanovit prekluzivní lhůtu, po jejímž marném uplynutí nelze osobu, která se dopustila správního deliktu, postihovat (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18.2.1997, sp. zn. 7 A 167/1994, vztahující se k interpretaci ust. § 88 odst. 4 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, obdobně rozsudek stejného soudu ze dne 30.4.1996, sp. zn. 6 A 103/1994, k výkladu ust. § 19 odst. 6 a 8 zák. č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, ve znění zákona č. 150/1992 Sb., nebo rozsudek stejného soudu k ust. § 12 odst. 1 zákona č. 238/1991 Sb., o odpadech ze dne 10.2.1995, sp.

zn. 7 A 147/1994). Krajský soud proto uzavírá ohledně této žalobní námítky, že i v této věci je třeba s citovanou judikaturou interpretovat ustanovení § 62 odst. 1 věta druhá zákona tak, že pokutu lze pravomocně uložit do 1 roku ode dne, kdy se Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dozvěděl o možném porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2004, č.j. 5 A 1/2001-56, který se vyčerpávajícím způsobem s otázkou lhůty pro uložení sankce správní orgánem vypořádal a ve kterém se mimo jiné praví, že: „pod uložení pokuty je nutno chápat teprve skutečný, materiální zásah do právní sféry porušitele práva. Ten samozřejmě nastává, až nabytím právní moci příslušného rozhodnutí, protože do té doby může být změněno či zrušeno v přezkumné řízení“. Vzhledem k tomu, že bylo jednoznačně prokázáno, že v tomto souzeném případě došlo k tomu, že již uplynula roční lhůta pro uložení předmětné pokuty shledal soud žalobní námítku za důvodnou.

Soud považoval za nutné se vyjádřit i k další námitce vznesené žalobcem a to námitce, že průběh a výsledek hodnocení nabídek není právním úkonem a proto nemusí být vyhotoven v písemné formě. Soud má za to, že tato žalobní námítka je procesního rázu a je nutné se s ní také zabývat. V tomto případě je třeba citovat ust. § 68 odst. 1 zákona, kde je uvedeno, že veškeré úkony zadavatelů a uchazečů činěné podle tohoto zákona, s výjimkou postupu dle § 49a a 49b, musí mít písemnou formu. K tomu je třeba uvést, že nelze vykládat zákon přepjatě formalisticky a to tak, že průběh a výsledek hodnocení nabídek nelze považovat za právní úkon. Soud naopak považuje uvedené hodnocení či průběh za jednoznačně právní úkon. Navíc je třeba uvést, že pokud by uvedený průběh a výsledek hodnocení nabídek nebyl v písemném vyhotovení, znemožnil by tím zadavatel možnost následné kontroly ze strany správního orgánu. V ostatním je třeba plně souhlasit s vyjádřením žalovaného. Navíc předmětný požadavek písemnosti, také požadavek předložení veškerých dokumentů, které byly součástí zadávacího řízení, dále předložení hodnocení nabídek v písemné formě podle zadaných kritérií se zřetelem na pořadí jednotlivých kritérií podle jejich významu je třeba dát do souvislosti s požadavkem transparentnosti zadávacího řízení. Navíc je také třeba dodat, že takovýto požadavek je jednoznačně nediskriminační vůči zadavateli a i když takovýto požadavek zákon přesně neupravuje v komunitárním právu již byl zakotven. Je třeba také uvést, že uvedené požadavky nejsou zjevně nedůvodné s ohledem na charakter předmětné resp. předmětných zakázek.

Vzhledem k tomu, že žalobní námítka ohledně promlčení či prekluze uložené pokuty byla důvodná, přestože další námítky shledány za důvodné nebyly, nezbylo soudu než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost. K tomu je třeba uvést, že provstupňové správní rozhodnutí a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jednotný celek, a to vzhledem k tomu, že žalovaný, tedy předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže napadené prvostupňové správní rozhodnutí, kde byla uložena pokuta žalobci potvrdil a podaný rozklad zamítl i přesto, že uplynula prekluzivní lhůta pro uložení předmětné pokuty, nezbylo soudu než napadené druhostupňové rozhodnutí zrušit z uvedených důvodů jak bylo uvedeno shora.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a dále vyhlášky č. 277/2006 Sb.). Soud přiznal odměnu

advokáta za 3 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání. Za první dva úkony činí odměna advokáta 2x 1.000,-Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a dále 2x režijní paušál podle této vyhlášky ve výši 150,-Kč. Dále má právo na odměnu dle vyhl. č. 277/2006 Sb., kdy odměna při zastupování činí 2.100,-Kč za jeden úkon a dále režijní paušál ve výši 300,-Kč. Celkem se jedná o částku 4.550,-Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, přináležejí mu navíc částka 19% DPH z této částky, což činí částku 864,50,-Kč. Celkem se tedy jedná o částku 5.414,50,-Kč a je třeba k tomu připočítat ještě zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,-Kč. Náhrada nákladů tedy činí celkem částku 7.414,50,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 27.9.2006

JUDr. Jaroslav Tesák, PhD., v.r.
předseda senátu

